

vilde have ønsket at foreslå, naar den ikke var foresunden, men jeg har troet, det vilde være rigtigt i alt væsentligt at blive staaende ved den. Der er sket en Forandring i det andet Ting i § 4, idet man er gaaet bort fra Bestemmelsen om, at vedkommende kan bortleje Jagten for sin Besiddelsestid, og gaaet over til, at det kan ske paa 15 Aar. Naar man ønsker det, man nu har, tilbage, nemlig, at Bestemmelsen skal gælde for Besiddelsestiden, maa man jo dog med det samme erkende, at det er en meget abnorm Bestemmelse. I alle andre Forhold har vedkommende Ejere nemlig Ret til at udleje paa 15 Aar; han kan bortforpagte hele sin Ejendom i denne Tid, men det eneste, han nu ikke kan bortforpagte paa Aaremaal, er Jagtretten. Altsaa i og for sig kan jeg ikke have noget imod den Forandring, som er sket i Landstinget, den er meget naturlig. Det kan gerne være, at det er det klogeste og retteste at blive staaende ved det nuværende, skønt det ikke i og for sig er en retfærdig Ordning at forbyde Ejeren at benytte sig af denne Rettighed for et længere Aaremaal, men naar man ikke forbyder ham at bortforpagte hele sin Brugsret, saa indrømmer jeg, at et Forbud mod at bortforpagte sin Jagtret er ganske besynderligt. Det hidrører fra de ældre Tidens Opfattelse af Jagtretten, og i den Henseende er man kommen til meget væsentlige Forandringer nu, og det er ganske naturligt. Thi tidligere havde man jo med Fæsterforhold og Godsejerforhold i større Omfang at gøre, men nu har man med Grundejere og Jagten, der knytter sig til Grundejerne, at gøre. Den Opfattelse, man har haft tidligere, har ogsaa ført til en ret besynderlig Bestemmelse, som for øvrigt er optagen i Lovforslaget her i § 3. Jeg skal oplæse hele § 3, og deraf vilde de Herrer lære nøje at kende Fortidens Opfattelse. Den lyder saaledes:

„Naar Jagtretten er forenet med Ejendomsretten over Grunden, kan den ikke adskilles derfra.

Ved Overdragelse af den almindelige Brugsret til en Grund skal Jagtretten, for saa vidt den tilkommer Grundejeren, anses indbefattet under Brugsretten, naar andet ikke udtrykkelig er vedtaget mellem Parterne“.

Hvis man vilde følge Sagens Natur, vilde man dog vist sige, at den Ejere, som bortforpagter sin Ejendom, skal beholde sin Jagtret — det er jo en „Herlighed“ — medmindre han har bortforpagtet den tilligemed Ejendommen. Men vor Lovgivning er en hel anden, den siger, at den, der forpagter Ejendommen, har tillige forpagtet Jagtretten, medmindre Ejeren huser at forbeholde sig

sin Jagtret. Altsaa, man vil se, at tidligere har Tendensen været at gaa Ejeren saa nær som muligt og gøre det mest mulige for Brugerne. Jeg har troet det rigtigst at lade disse Bestemmelser blive staaende. Jeg havde ikke haft noget imod at ændre dem, men jeg har ikke paatrævet Ændringsforslaget, fordi jeg ikke ansaa det for nødvendigt. En Bestemmelse, som staar i Regeringsforslaget, og som ogsaa er en Levning fra den tidligere Lovgivning, er Jagten med Væbner. Det Spørgsmaal er nævnt af et æret Medlem (B. Dinesen). Man har nu ønsket at forbyde denne Jagt, og det anser jeg ikke for nogen stor Ulykke; jeg har derfor ikke modsat mig det herhen hørende Forslag. Altsaa, det første Kapitel i Regeringens Lovforslag er omtrent uforandret optaget fra den nu gældende Lovgivning. Det vil sige, det var en Modifikation i alt væsentlig af de gældende Bestemmelser, og jeg kan ikke se andet, end at jeg kunde være tilfreds, hvis man vilde indtage dette Standpunkt, men jeg kunde ikke heller have noget imod de Ændringsforslag, der ere vedtagne i det andet Ting. I Kapitel II., der handler om Fredning og Forbud, vilde ærede Medlemmer vide, at der er sket ret væsentlige Forandringer. Man kan jo tvivle om deres Hensigtsmæssighed. I Regeringsforslaget var der foreslaaet ret betydelige Forandringer i det nu bestaaende, og Landstinget har gjort dem større. Kapitel III., der handler om Jagttegn, er noget ganske nyt. Det er jo et Temu, man har tvistedes og vil tvistes om. Jeg vil tillade mig at hævde, at Hovedsynspunktet for Regeringsforslaget var at beskaffe Jagten, og jeg tror i og for sig, der nok kunde siges noget mod denne Beslutning af Jagten. At man undtager den Grundejer, som har og ejer Ejendommen, er en selvfølgelig Ting. Nu er man gaaet videre med Undtagelserne. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig stærkt ved Kapitlet om Jagttegn. Det synes, man har lidet tilovers for det her i Tinget. Om det er rigtig set af de Herrer, som vilde hævde Retten for Grundejerne, ogsaa de smaa Grundejere, turde være et helt andet Spørgsmaal. Det turde være et Bærn for de vedkommende mod Krybskytteri, som man dog i Djeblilket ikke ret ser Betydningen af. Men det kan man jo tale videre om, naar det kommer til Udvalg. Hvis man overhovedet ønsker at have Jagttegnene i Loven, kan man tales ved om, hvilke Modifikationer man skal indføre i Lovforslagets Bestemmelser derom. Landstinget har vedtaget noget, men der kunde selvfølgelig ogsaa vedtages noget mere, men det hele vil for mig komme an paa, om man overhovedet siger ja eller nej til hele denne